

ЗАВІТАЛА ДО СТАРОСТІ ЮНІСТЬ

Щовечора цей будинок, що по вулиці 17 Вересня, ловить своїми маленькими віконцями останні промені сонця. А коли війне студений північний вітер і на стріху впадуть важкі сірі хмари, шибки вкриваються намістом дрібненьких краплинок. Кажуть, що це плачуть вікна. Від суму, жалю, яких назбиралося стільки, що годі й виміряти. Адже за цими стінами принишкла старість. Вона зітхає, не спить довгими осінніми ночами, стогне від безлічі хвороб, що обсіли німічне тіло. Бо такі правду кажуть: старість — не радість. Від неї не заховаєшся, не втечеш. Та й тікати, по суті, нікуди. Адже для них, мешканців стаціонарного відділення територіального центру з обслуговування пенсіонерів та самотніх непрацездатних громадян, ця обитель стала останнім місцем проживання. Так уже склалася доля, що на схилі літ кожний із них залишився без дітей, сім'ї. Тепер ними опікуються чужі люди. Щоправда, дбають про них, як про рідних. Мешканці стаціонарного відділення, а їх нині налічується 17, ситі й доглянуті. Керівництво територіального центру постійно дбає про поліпшення житлових умов. Як зазначив його директор Микола Василюк, нещодавно у приміщенні власними силами зробили ремонт, утеплють. Втім, у центрі уваги не лише побутові умови, а й здоров'я мешканців. Їх регулярно обстежує медична сестра, а якщо виникає проблема — запрошує лікаря. Добре налагодили харчування, меню постійно урізноманітнюють. Цьому, безперечно, сприяють спонсори — підприємець Володимир Чайка, директор ПП «Правда» Володимир Мельничук.

По-урочистому тут завжди відзначають свята. Не став винятком і День людей похилого віку. У гості до стареньких завітали юні артисти із Млинівської ЗОШ №1. Під керівництвом свого наставника Людмили Шиманської вони подарували присутнім чудову концертну програму. Щирі дитячі слова до сліз зворушили дідусів і бабусь. Підсолодили стареньким свято і «єдиноцентристи» Олександр та Інна Сенчуки, Людмила Романович (див. фото). До смаку припали пенсіонерам і риба, і печиво з цукерками, і вино, а особливо кавун. Він був справді велетенським, так що всі досхочу поласували. Проте мешканців відділення потішили не гостинці, а тепло, яке принесли з собою відвідувачі. Будемо сподіватися, що це тепло довго зігріватиме зболені серця, а гості до них навідуватимуться частіше.

Василь ХУДИК.